

Bohoslužby v Zábřehu 19.června 2022

Lk 9, 18-24

Milé sestry, milí bratři, říkám si, že jsem dnes mohl žít zcela jiný život. Třeba se Standou bychom neseseděli v presbyterně na schůzi staršovstva, ale občas někde v hospodě a vzpomínali, jak mne jako učitel dusil při zkoušení, možná i maturitě. Možná bychom si tykali jako dnes, zcela jistě bychom mluvili o životě. Co rodina, práce, jak jsem spokojen. Nejspíš by došlo na nějaké to naříkání, jak to všechno stojí zaprd. A tu by Standa zmínil, že chodí do kostela, dokonce je ve staršovstvu. Co já na to? Byla by to jistě zajímavá situace. Jen by mi to tak zahrabalo v mysli. Jo, jo, kostel, církev, já jsem také vlastně pokřtěný evangelík a měl jsem i svatbu v kostele. I děti jsme pokřtili, tak jsem o tom něco slyšel, ale víš, nějak mne to nebere. Jak se znám, asi bych přemýšlel, kdo je to ten Ježíš. Zejména, když bych se dověděl, že náš pan profesor s ním má něco společného.

Ježíš – další osoba, ke které bych asi měl jiný vztah, jinak bych ho znal. Spíš asi z vyprávění, jen tak povrchně, protože zprávy o církvi na internetu by mne buď nezajímaly, nebo mne přesvědčovaly o tom, že tyto spolky za moc nestojí. Ježíš by byl někdo vzdálený, někdo, kdo by se dal jen přirovnávat. Ježíš, budha, Hus, všechno by to tak nějak splývalo, slévalo se v nejasné mlze, kde člověk tuší, že něco je, ale nemá to konkrétní obrysy, je to velice nejasné. Kdo je Ježíš? Řekl bych, že zajímavý učitel, filosof. Těžko by se dalo vypovědět něco jiného, něco víc a hlouběji poznat. Co mohou o Ježíši říct lidé, kteří nechtou Bibli, do kostela zajdou jen občas, s církevním prostředím se setkají letmo při příležitostech, které stejně nedávají moc šancí o Ježíši přemýšlet? Odpověď je tedy sumářem toho, co je běžně dostupné. Tak jako tomu bylo před těmi dvěma tisíci lety, když se učedníků ptal sám Ježíš, jak je ostatními vnímán. Jeho otázka není manažerskou zpětnou vazbou. Jeho otázka přeci slouží předně učedníkům, aby si mohli uvědomit, jak na Ježíše nahlízejí lidé z venku, s čím se můžou potkat až o Ježíši budou sami mluvit. Jim se zdá být jasné, alespoň ústy Petra. Ježíš je Boží Syn. Jsou to slova víry, která pramení z osobního setkání s Ježíšem. Ovšem lidé s jinou zkušeností jeho působení takto nerozumí. Proto také učedníci mají zatím mlčet. Jejich poznání a poznání dalších zatím nenachází společný bod. Je naprosto rozdílné.

Mohl jsem dnes žít úplně jiný život, protože Ježíš dává člověku na výběr, jak svůj život prožije, jak s ním naloží. Všechno začíná u rozhodnutí, kam až chci ve svém životě Ježíše pustit. Oproti době učedníků máme přeci jen jinou situaci. Tenkrát se k Ježíši nikdo moc nedostat nemohl. Kázal všem, učil mnohé zástupy. Jak ale vidíme, jen těm, kteří s ním byli celý čas bylo dáno,

aby poznali něco víc, aby ze všeho Ježíšova jednání vyvodili, že není jen běžný služebník, kterých dějiny znají mnoho, ale je že je ten, v kom se naplňuje Boží zaslíbení o příchodu Mesiáše. Svědectví, se kterým se můžeme setkat dnes, je bohatší. Ježíše známe z Písma, ze slov těch, kteří poznali, jaká je pravda a tu nám předávají. Na nás je tak rozhodnutí, zda uvěříme jejich slovům, či nikoliv. Je na nás, zda budeme chtít Ježíše následovat, nebo půjdeme svou cestou.

Přijmout Ježíše jako Mesiáše, spasitele má svá úskalí, jak můžeme číst. Ihned po vyznání Petra Ježíš ukazuje k cestě utrpení, k cestě kříže. Bude trpět, bude posmíván, dokonce zemře. To nezní lákavě. Trochu to převrací představy, které o Mesiáši učedníci měli. Důležité je v této souvislosti něco trochu jiného. O kříži Ježíš mluví i v souvislosti s následováním, s následovníky. A zdá se, že nemá na mysli jen jeho kříž, na kterém zemře. Je to spíš obraz pro lidský život. V Ježíšově životě je kříž místem, kde se ukazuje smýšlení mnohých o jeho díle, o Bohu. Ukazuje se, že člověk není dobrý, je v něm mnoho zla, nenávisti a sobectví. Kříž následovníků, tedy i nás, v tom může být podobný. Je to pravdivý pohled na svůj život, jeho zhodnocení podle měřítek, která jsou dána shůry. Ukazuje se, co je v nás. Jak se s tím poprat? Jak ses tím vyrovnat? V tom je úskalí následování. Chce-li jít člověk za Ježíšem, musí mít odvahu zhodnotit svůj život. Je třeba mít odvahu podívat se na jeho okolnosti jinou optikou, než byl zvyklý.

Napadají mne tři možnosti, jak se k různým situacím v životě můžeme postavit. Myslím, že úplně cizí nám nebudou. Ta první je celkem patrná všude kolem. Když nejsou věci zcela v pořádku, stěžujeme si, nadáváme. Hledáme nějakého viníka současného stavu. Tak to od nás schytává vláda, Evropská unie, Putin, ale také třeba Bůh. Cítíme, že nám není dobře, ale skrýváme se před hledáním skutečné příčiny. Jistě, zanádat si, je někdy docela zdravé. Člověk potřebuje ventilovat vztek, popustit tlak hněvu v jeho nitru. Ovšem žádný problém se takto ještě nevyřešil. Spíš naopak. Často tedy huřekujeme nad okolnostmi, nadáváme, jak blbý je ten kříž, který musíme snést.

Druhá možnost je také lákavá. A také se s ní setkáváme. Už jsme to praktikovali jako děti. Zavřeme oči a problém je pryč. Co nevidíme, co vytěsníme ze své pozornosti, to prostě není. Můžeme problémy bagatelizovat, relativizovat. Pak se jimi nemusíme trápit. Nechtít vidět, nechtít slyšet a hlavně mít svůj pokoj. To je život uzavřený do určité bubliny, a nebo život v nereálném světě. Je hodně lákavé si problémy nepřiznávat. Pak se totiž ani nemusejí řešit. Můžeme takto žít spokojeně vlastně na dluh, o kterém jsme přesvědčeni, že ho není třeba splácet. Tento postup je mimochodem velice oblíbený i v samotném církevním společenství. Kolikrát si u některých otázek řekneme raději, že není tak zle, bude to dobré, než abychom připustili, že je třeba pořádně zabrat a něco se stavem sborů a společenství udělat?

Hořekování nad poměry, zavírání očí před problémy, to jsou přístupy, které celkem zvládneme sami. Ježíše k nim nepotřebujeme znát vůbec, nebo stačí mít jen nějaké ponětí. Pokud Ježíše známe, pokud ho vyznáváme Božím Synem, nestydíme se za jeho kříž a radujeme se z jeho vzkříšení, potom můžeme vše, co nás svírá, zkrátka vzít na sebe a nést za Ježíšem. Prostě přestat si stěžovat, přestat zavírat oči a postavit se věcem čelem. Tedy připustit, že něco je špatně. Ačkoliv na tom nemusíme mít přímou vinu, jistě můžeme se situací něco dělat, nějak ji změnit. Víme totiž o někom, kdo nám v tom dokáže pomoci. Dokáže a hlavně také chce.

Vždy máme možnost volby. Ježíš nás nenutí, abychom se stali jeho učedníky. Někdy to skoro vypadá, že nás od toho i zrazuje, když říká, že cesta s ním nebývá lehká. Následování nás něco stojí. Minimálně to rozhodnutí, na kterém místě Ježíše ve svém životě máme. Vyznání Ježíše Mesiášem, tedy Božím Synem, to není možné jindy, než když je Ježíš pro nás důležitější než další věci v našem životě. To byl také podstatný rozdíl mezi učedníky a ostatními lidmi. Jiní lidé, kteří měli různé představy, přicházeli jen nárazově, byly pro ně důležitější jiné věci. Proto nemohli ani moc poznat, kým Ježíš ve skutečnosti je, co může jeho působení znamenat pro jejich životy. Učedníci dali Ježíši svůj čas, byli s ním stále, byl pro ně na prvním místě. Proto také z jeho jednání poznali, že není průmět různých představ, ale je skutečný Boží Syn.

Mohl jsem tedy žít jiný život. Nemusel bych každou neděli do kostela, ale mohl ten čas trávit jinak, udělat si nějakou tu radost, odpočívat sladkým nicneděláním. Nejspíš by se mi i dařilo, cítil bych se spokojený. Nikde není přeci psáno, že člověk bez Boha nemůže být spokojený. Jen to setkání s bývalým panem profesorem by mi možná nedávalo moc smysl, trochu by mne znervózňelo, protože bych nenašel uspokojivou odpověď na otázku, co na tom chození do kostela vidí. Proč to dělá, když to není nutné? To je klíčová otázka. Proč přicházíme, když nás nikdo nenutí, když tomu musíme obětovat jisté své pohodlí? Běžně si člověk neuvědomí, že jeho život je bez Ježíše neúplný, cosi v něm chybí. Ten pocit nedostatku něčeho důležitého totiž umíme celkem dobře překonávat hledáním náhradních řešení. Sem tam nepokoj propukne nadáváním na poměry, častěji se snažíme tvářit, že vlastně nám nic nechybí. Ale hlubina lidského nitra se obelhat nedá. Stále čeká, až si to dokážeme přiznat, že je zde nějaká díra, kterou neumíme naplnit. To umí jen ten, který dává pokrm a nápoj věčného života.

Jsem rád, že nežiju jiný život, že pana profesora nepotkávám občas při vzpomínkách na studia, ale celkem často při sdílení radosti z Božího slova. A spolu s ním i toho, který není jen záhadou, nejasným obrysem v mlze, ale zřetelným Pánem mého života. Tento život má svá úskalí, své problémy, přesto stojí zato ho žít.

Pane Ježíši, děkujeme za tvé pozvání, za blízkost, za pomoc s našimi kříži. Prosíme, pomáhej nám nacházet odvahu zvednout svá břemena a nést je za tebou.

Neděle 19.června 2022

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 03 Leden 2023 12:20 -

Amen.